

цѣлъ — въ шинелъ, опасанъ, съ револверъ, и изведнажъ му стана странно, като че бѣ видѣлъ чуждъ човѣкъ. Мигаръ това е той — Боянъ Планински, кандидатъ за професоръ и «непоправимия романтикъ», както го наричаха колегитѣ му въ университета — тоя подпоручикъ, изпратенъ въ У-ската допълняюща дружина, да подготвя новобранцитѣ и да заміне съ тѣхъ? Какво общо имаше между творчеството на Ламартина и Юго, чиито пѣтища изследваше той въ своята дисертация — и рапорта, който трѣбваше да направи следъ малко на дружинния командиръ? Той отново разтърси глава: що за глупости! та той ли е само въ тая страна? Отъ две години цѣлъ на родъ не се питаше нищо, а стискаше зѣби, и мълчеше. Нѣкаква слѣпа сила изви гигантска метла и преобърна всичко. Всички тръгнаха за нѣкъде, дето ги чакаше само тревожна неизвестностъ, и ничия воля не се възбуди. И другиятъ, предишниятъ животъ изчезна, стопи се, бѣше само копнежъ, който не е билъ действителностъ никога. Никога. Въ паметта му се превъртѣха откъснати картини: свѣтли чужди градове, кабинетътъ въ къщи, при-вечерниятъ булевардъ съ тополитѣ, и Невѣна, хванала съ две рѣце ржката му... Стига!... Всичко друго, но това — не!... Било, и минало, и — баста!... И китката кре-мави карамфили, и всѣкидневнитѣ писма, съ монограма... — Стига! — извика гласно той, и се сепна.

Дружината влизаше въ двора съ пѣсни и звънъ отъ оръжие. Донесоха бюлетина и новитѣ вестници: тамъ — долу, временно затишие, на западъ — незначителни схватки. Въ София — благотворителенъ чай съ танци подъ патронажа на графиня Z...

Прави, около дългитѣ маси, войниците вечеряха въ здрачината — бързаци, гладни, заблъскани, съ рѣмжене и мляскане, като здрави, силни животни. После съ лѣжици въ ржка, и недоизяденъ хлѣбъ подъ мишница, затропо-лѣха къмъ помѣщенията, дето мъждѣха газеничета. Подофицеритѣ се сбираха на приказки въ преграденитѣ си бараки и свиваха цигари, а фелдфебелтъ съ моливъ и листъ въ ржка, ходѣше отъ взводъ на взводъ и попълваше вѣчнитѣ си сведения.

Ординарецътъ донесе вечерята отъ клуба, и веднага